

Dzsungel

egy zöld ládában burjánzó, több fakanál,
villás bottal alátámasztott, dús filodendron,
szekrény sor tetején állt, pont két bútorelem közt,
hogy ne szakadhasson be a furnér, konyhai széket
tett a növénye alá, a hokedlire szovjet ülőkét,
s egy nedves szivacsot csücskénél tartva fogával
ingatag állványára a férfi felállt, a tizenégy,
már vastag porral belepert levelet letörölje,
még mindig remegett idegességében; a boltban
volt nemrég... – Népellenes! Ez népellenes! Elmúlt
már tíz óra, de nincs friss péksütemény, se kenyér és
húszerkét várhattam a buszra megint, **ROHADÉKOK!!!!**
ezt az utolsó szót zuhanás közben kiabálta:
megbillent az ülőke, a felső része kifordult
alsó részéből, és ő leesett, az ütést az
alkarjával tompította, fejét felemelve
átfordult vállán hátára, zihált picit, aztán
két tenyerét tarkója alá csúsztatva növényét
nézte, – Ilyen szögből sohasem bámultalak, édes!
Várjunk csak! ...de hiszen...! felpattant, ágyra hajított
vásárlószatyrába kotort, kezdett kipakolni,
mígnem fogkrém és fokhagyma közül kihalászott
egy képeslapot; elvált, szépséges felesége
és a leánya üzent neki, egzotikus szigetekről,
már olvasta a körfolyosón, nekidőlve a falnak,

(Kínzol még... Igen, én mondtam, hogy menjetek el, mert egyre szegényebbé lesz majd mindenki; a rendszer csődbe jutott, fizetésből élni utópia, csakhogy én nem ügyeskedem...Aztán jött az a gazdag ausztrál...)

ellenben csak futtában nézett a hatásos
színkontrasztokkal készült fényképre: szokásos
őserdőt ábrázolt, méregzöld levelű fák,
cserjék közt egy nyílegyenes résen lehetett a
tengert látni a kelő Nap félgömbje előtt, a
lap felső részén felirat, + dőlt, sárga betűkkel,
végigment a mutatóujjával a képen, egyenként
vizsgálta a dús faunát, Tudtam! Megvan!, filodendron
nyújtóztatta sudár hajtásait, Itt a sarokban!

Dzsungel!!! most a halántékához nyomta a képet
és az agyában már hallott valamit, monológot:

- Nyolc szigeten verekedtem, küzdöttem magam át, s most
eltemetem legutolsó emberem is, puha földbe. A törét
szúrom a hantja fölé. Ha e tör átérne a földön,
s túlsó részén felbukkanna, talán a hazám dús tölgyeinél szendergő
koldus rongyai közt, vagy
száguldó ménes forró patkói alatt, vagy
partra dobott angolna kopoltyújában, ezüstös
fénye talán ily szép helyeken villogna. Talán. Ősz,
azt hiszem, ősz lehet ott. De a honvágy már nem arathat
győzelmet rajtam: nem ezért oldom le övem, hogy
hurkot kössek rá, nem ezért mászom fel a karcsú
pálma legalsó ágáig, közepére csomózni,
egyszóval nem ezért leszek öngyilkos. De magány sem
bánt. Hús napja futott a fővenyre kenünk, amit akkor
loptunk el, mikor ajzottan táncoltak a disznók,
benne az üszkösödő lábú, ájult olasz és én,

+ Exotic Travels on the Melanesien Islands

két zord zsoldos a déltenger kellős közepén. Még négy napig élt Carmíne, de nem tért öntudatához. Ápolhattam: senki sem élt a sziget vadonában. Mindennap felkészülhettem a csendre, mikor hűs forrásvízből mertem a bögrénkkel, mikor izzó mellét mostam a végtelen éjben... A csend, a magány nem győz le sosem, nem adom meg a kígyóiknak a lelkem! Másrészt meg kievezhetnék a kenunkban a vízre, akkor lenne esélyem, hogy tán megmeneküljek: egyre nagyobb számban cirkálnak a régi kalózok errefelé, új támaszpontok után navigálva és ők felvennék, mégsem erőlködöm. Így jó.

Túl sok túlélés int: egy magasabb hatalom vár! Ebben az öldöklő korban tán minden ezért volt: hogy dúdolva rohanjak a harcba, ne féljek az égő sátoztáborban, ha az ellenség bekerített és vigyorogva lövöldözi nyíllal a megsebesült és forró mellvértben vacogó katonákat, ezért, csak minden ezért sikerült. Nos, jól van, büszke lehetsz rám! S mert neked, izzó lénynek olyan kell csak, ki magától járul színed elé, én megteszem. Indulok, érezz! Így. Bedugom fejem ebbe a gyenge hurokba. Na és most? Hogy szoktak búcsúzni a haldoklók? Az utolsó pillantásuk végigszárnyal az égen, a földön, tengeren is, ha van... Ez mi!? Ezek még jönnek utánam!? Öt kenuval, vagyis ötven férfi nem adta reményét fel, hogy meggyilkoljon, nagy kéjjel lefejezen és fejem ott pompázzon aszottan a házuk előtt, a többi között. Hát nem! Van még húsz puskagolyóm és csapdákat fogok elkészíteni, benn a vadonban, több melanézt szép könnyen elintézek (ragyogó terv!), úgy, hogy még meg sem láthatnak, a többi esetleg

visszavonul, de lehet, hogy szétszóródik, az erdőt
átfésülni, ezek sem okoznak gondot, egyenként
végzek majd velük: ezt a lakatlan földet igencsak
ismerem. Aztán vége, de most már tényleg, igen, több
harcot nem vívok, várj, annyit, várj csak Uram, hogy
holttestekkel körberakott fán lengjen a testem!...
Ennyi elég is! forró képeslapja kicsusszant
most elerőtlenedő keze és koponyája közül, majd
válláról leesett az ölébe, Igen... letekintett
újra a képre, fehér pont tűnt fel a szűk horizonton,
Hoppá, egyre nagyobbodik! ezt gondolta, a parttól pár méternyire
horgonyzott le az egykabinos, kis
lézerhajtású jacht, orrában fiatal pár
állt, és felnevetett, a fiút ellökte a lány, a
vízbe vetette magát, pár tempó és a fenékre már le is ér szép lába,
kigázol gyorsan a partra,
ott ledobálja ruháit, fut, s a fiú nyomában...
két lény ballag a part fövényén, de a lábnyomaik nem
látszanak, árnyékuk se sötétlik az osztrigahéjon,
egykori férfiak ők, a kisebbiken egy selyememlék:
zöld csuklyás köpönyed, derekáig nyitva, egészen
mélyre, szeméig húzva a csuklya, lenéz a homokba,
áttetsző mellében lángnyelvek ragyogása,
társán lanthúrból font mellvért, felnevet; arrébb,
pár lépésre, a tengerből egy rája bukik fel,
párhuzamos már teste a víz tükrével, eléri
ívének holtpontját és most megmerevíti
lágymosolyuk, két meglebegő uszonyát egyenesben
tartják szemsugarukkal, négy öblös kupa, sörrel
megtelt, bontakozik ki a térből, billeg az érdes
bőrön, sürgősen leveszik, kortyolnak, a partra
újra kimennek, durván ácsolt asztal a pálmák
közt, székek körülötte, leülnek, a lány szalad el most
meztelenül mellettük, az asztalt átszeli, könnyű
csuklyáját a szemébe borítja a lángragyogású

és jól számított: a fiú lényén rohan át, ő
két kézzel feltolja a selymet, felhahotáznak,
majd meghallva a lány apró, érett sikolyát, az
asztaltól felkelnek, a négy kelyhet beletolva
egy rejtett ragyogásba: a semmibe, és tovaménnek...
felkelt ő is, az üdvözlőkártyát beletette
egy mappába, az ágyra hevert, két sorral agyában:

*A pazar fiúk hazamentek,
a laza fiúk halottak már...*